U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **J. P.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého Kraje,** se sídlem Jeremenkova 40, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUOK 69982/2016, sp. zn. KÚOK/50014/2016/ODSH-SD/7228, vedené u Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci pod sp. zn. 59 A 19/2016, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „navrhovatel“) se opakovaným návrhem v uvedené věci domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to vydání rozhodnutí v řízení o žalobě vedeném u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) pod sp. zn. 59 A 19/2016. Předchozí návrhy ze dne 28. 1. 2016, resp. ze dne 19. 7. 2017, Nejvyšší správní soud usneseními ze dne 19. 1. 2017, č . j. Aprk 2/2017 – 85, resp. ze dne 8. 8. 2017, č. j. Aprk 16/2017 – 17, zamítl.

[2] Navrhovatel v návrhu uvádí, že nelze více než rok řešit na první pohled zřejmou zvůli správního orgánu, v dalším polemizuje s rozhodovací činností krajských soudů a výkladem zákona o léčivech. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud určil krajskému soudu termín projednání a rozhodnutí věci do 15 dnů od jeho rozhodnutí a dále, aby Nejvyšší správní soud z moci úřední ustanovil navrhovateli advokáta a položil předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie.

[3] K návrhu se vyjádřila soudkyně krajského soudu JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D; uvedla, s odkazem na předchozí vyjádření k návrhům, že soud si je vědom skutečnosti, že od podání žaloby uplynul více než 1 rok (žaloba byla podána 2. 8. 2016); současně poukazuje na skutečnost, že soud postupuje v souladu s § 56 odst. 1 soudního řádu správního. V současné době jsou projednávány věci, které předcházejí věci navrhovatele,

přitom v jeho věci nebyly shledány důvody pro přednostní rozhodování. Uvedla, že rozhodnutí ve věci lze očekávat do konce roku 2017 a poukázala na skutečnost, že usnesením ze dne 7. 10. 2016, č. j. 59 A 19/2016 – 44, byl žalobě přiznán odkladný účinek.

[4] Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud výše uvedené skutečnosti ověřil.

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[6] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

[7] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu krajského soudu dospěl opakovně k závěru, že soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout.; rozhodoval rovněž o odkladném účinku, který žalobě přiznal. Lze připustit, že sice krajský soud po dobu několika měsíců již žádné přípravné procesní úkony nečiní, avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

[8] Jak již zdejší soud několikráte ve své judikatuře konstatoval, průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu.

[9] Nicméně ani uvedená kritéria nic nemění na tom, že soud je podle § 56 odst. 1 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly. Podle citovaného ustanovení soud projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná, resp. navrhovatel ani sám netvrdí žádné závažné důvody, které by svědčily přednostnímu vyřízení věci. Ve věci navrhovatele vede krajský soud řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o přestupku podle § 65 a násl. s. ř. s.; nejedná se tedy o věc, která by podléhala režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup krajského soudu a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, dospěl k závěru, že dobu, po kterou se navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí, ještě nelze považovat z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. K uvedenému závěru soud dospěl mimo jiné i s přihlédnutím k chování samotného navrhovatele, který během několika měsíců podává opakované návrhy, čímž fakticky rozhodování krajského soudu nenapomáhá, neboť krajský soud je opakovaně nucen předávat spisový materiál k jednotlivým návrhům navrhovatele Nejvyššímu správnímu soudu a opakovaně vyčkávat jejich navrácení. Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k tomu, že žalobě byl přiznán odkladný účinek a navrhovateli tak přímo nehrozí účinky napadeného správního rozhodnutí.

[11] Otázkou, zda se může navrhovatel úspěšně domáhat návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu určení lhůty k podání předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, se Nejvyšší správní soud podrobně opakovaně ve vztahu k navrhovateli v předchozích usneseních zabýval (naposledy v usnesení ze dne ze dne 8. 8. 2017, č. j. Aprk 16/2017 – 17); vysvětlil přitom navrhovateli, že soud, jehož rozhodnutí lze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, *může* požádat o rozhodnutí o předběžné otázce, jsou-li splněny určité podmínky; jde tak o možnost danou takovému soudu, nikoli o jeho bezvýhradnou povinnost. Nejvyšší správní soud proto nemůže určit lhůtu k provedení procesního úkonu spočívajícího v položení předběžné otázky.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Aprk 19/2017

V Brně dne 6. října 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu